

25 Ιουνίου 2004.

Ντρινννν!!!

Το παιχνίδι διεπεται και οριζεται απο ενα δωσμενο συνολο κανονων. Καλων η κακων. Εννια η ωρα. Πρεπει να ξυπνησω. Πρεπει να παω στην δουλεια, και να ψαζω να βρω και μια δευτερη – πιο αποδοτικη. Χμμμμ.....ηλιος εξω, ωραια μερα. Καλο αυτο. Τουλαχιστον ειναι καλοκαιρι. Παντα ο πρωινος ηλιος μου δινει αυτοπεποιθηση να αντικρυσω την ματαιοτητα της καθημερινοτητας μου, αλλα παραλληλα εκτοξευει ματαιοδοξια μεσα στις φλεβες μου. Ωραιο πραγμα ο ηλιος. Δινει ελπιδα. Πραγματικο ναρκωτικο. Τρεφεται με την βαρεμαρα των θεων. Χε χε. Με μεγαλες φιλοσοφίες αρχισε παλι η μερα μας. Καλο σημαδι αυτο για το τι θα πρεπει παλι σημερα να αντιμετωπισω μολις βγω στον δρομο: καλυτερα να βλεπεις την αληθεια, ακομα και οταν η αληθεια αρνείται να προσαρμοστει στα γουστα σου. Ασε δε που σημερα η αληθεια δεν κρυβεται απο τους ανθρωπους λογω της ηγεμονιας του ψευτικου – παγωμενου χρονου, οπως ελεγε αλλοτε ο Γκι Ντεμπορ στην *Κοινωνια του Θεαματος*, αλλα, ουσιαστικα, οι ανθρωποι κρυβονται απο την αληθεια γιατι ξερουν οτι η αληθεια ειναι ικανη να αποκαλυπει την αθλιοτητα της καθημερινοτητας. Αρκετα. Ωρα να την κανουμε για την δουλεια.

12.00 - coffee break.

Ολοι μιλιανε γι'αυτο. Και ολοι φαινονται να ειναι ευτυχισμενοι. Μαλλον δηλαδη ειναι. Τα μυαλα στην μπαλα, στα γκολποστ, και στους μοντερνους θεους του Ολυμπου. Σημερα, η εθνικη παιζει με την Γαλλια. Μεγαλο καλαμπουρι. Πολυ θα το χαρω να δω τον Ζαγορακη να κερδιζει τον Ζινταν. Ο Ζινταν μονος του κανει περισσοτερα λεφτα απο ολη την εθνικη ελλαδος. Δεν θα ειναι ωραια να την φαει κι αυτος μια φορα; Μεγαλο καλαμπουρι θα εχει. Περιεργο ισως πως το ζητημα της εθνικης μας αξιοπρεπειας τωρα φαινεται να αποφασιζεται σε κυριαρχο βαθμο απο την εκβαση ενος ποδοσφαιρικου αγωνα, απο ενα παιχνιδι που εχει προ πολλου απαντησει στο καλεσμα της εμπορευματοποιησης του πολιτισμου. Το παιχνιδι διεπεται και οριζεται απο ενα δωσμενο συνολο κανονων. Καλων η κακων. Για να ακριβολογω, το αν οι κανονες ειναι καλοι η κακοι, αποφασιζεται απο την πλειοψηφια. Η μαλλον απο την ιδεολογια της αρχουσας ταξης. Και το ποδοσφαιρο ειναι το κατεξοχην ιδεολογικο αθλημα, αντανακλωντας την θεαματικη επιταγη και αναγκη για μαζικη ενταξη σε μια ψευτο-κοινοτητα οπαδων-δουλων. Αντι να ασχολεισαι με τα κοινα, ασχολεισαι απο κοινου με τους υπολοιπους ομοιδατες (*η ιδεα που ενωνει τους οπαδους συνισταται στο οτι υπαρχει κατι που κρυβει το γεγονος οτι πραγματικα δεν υπαρχει τιποτα παρα μονον η ιδεα, και συνεπως το κενο*) με το ποδοσφαιρο, λες και δεν υπαρχει τιποτα πιο σημαντικο και διεγερτικο στην κοινα βιωμενη ζωη για να βγει στην επιφανεια. Ισως να μην υπαρχει κιολας. Ισως ειμαστε ολοι βαρετοι και βαρεμενοι. Και μαλλον δηλαδη ειμαστε. Δυστυχως, κανενας δεν εκφραζει αυτα τα συναισθηματα. Συχνα, ουτε κι εγω. Στις περισσοτερες καθημερινες μου συναναστροφες, με ανθρωπους που αδυνατουν να επικοινωνησουν με οτιδηποτε εκτος της εικονας τους και του καθρεπτη τους, εγω προβαλω ως ενθουσιωδης υποστηρικτης. Ως πατριωτης, περαν πασης αμφιβολιας. Ως περηφανος που ειμαι Ελληνας. Οχι οτι δεν ειμαι περηφανος που ειμαι Ελληνας, αλλα το βρισκω θλιβερο να κοκορευομαι και να αποδεχομαι ετσι απλα οτι ειμαι εθνικα υπερηφανος επειδη καποιοι ποδοσφαιριστες - των οποιων τις αμοιβες εγω μπορω να τις κοιταζω μονο με το τηλεσκοπιο - νικησαν την μια ομαδα η την αλλη. Εξαλλου, τι καλο θα εβγαινε απο το να διαπληκτιζομαι για μια μπαλα;

Μεσημερι.

Το κεφαλι μου βράζει απο το ατιμο το κρανος. Και αυτη η διαδρομη στην παλια εθνικη με εχει κουρασει αφανταστα. Ασε δε που μετα τα χτεςινα χρειαζομαι επειγοντως και εναν υπνακο τωρα το μεσημερι. Αλλα ασε. Η διαδικασια ανευρεσης νεας, δευτερης δουλειας κατεληξε μαλλον σε στατιστικη ερευνα για την αγορα εργασιας υπο την φροντιδα της αθλητικης εφημεριδας και αρκετου καφε. Θα δουμε. Ο ηλιος καει ακομα. Η ματαιοδοξια μου, οποτε, κραταει ακομα καλα. Εφθασα στου Στ. Ωρα για το μεσημεριανο μας φραπογαλο. Ωραια ειναι εδω. Μπορω και ανακτω την ηρεμια μου οταν βρισκομαι κοντα στην παραλια. Ο Στ. ειναι “οριακα” ανεργος, δηλαδη, δουλευει αλλα χωρις την συμβολη του πατροπαραδοτου οβολου δεν βγαζει τα προς το ζην. Πανω κατω, δηλαδη, στην ιδια μοιρα με μενα βραζει. Ενας θεος μονο ξερει πως θα επιζουσαμε αν δεν ειχαμε την τυχη (η ατυχια, αναλογως πως το βλεπει κανεις) να ζουμε υπο το κρατος προνοιας της ελληνικης πατριαρχικης οικογενειας. Καλα ειναι δεν λεω. Αλλοι κληρονομουνε κρατοι και κομματα απο τους πατεραδες τους, κι αλλοι, σαν εμας τους πληβιους που δεν παγαμε ποτε να ειμαστε μαλακες, κληρονομουμε ενα ζεστο πιατο φαι και ενα κρεβατι. Και παλι καλα. Να ειναι καλα η μανουλα μου. Αν βρισκομουν τωρα στην Γαλλια, μαλλον σε καμια γωνια στο γραφειο ανεργιας θα κοιμομουν, εκλιπαροντας τους παντες για δουλεια, φαι, στεγη. Τελος παντων. Παρ'ολα αυτα ομως, οπως κι εγω, για σημερα ο Στ. εχει παραμερισει τις εγνοιες και τα προβληματα του, και αγωνια για το αποψινο παιχιδι. Τι θα γινει; Θα τους σκισουμε τους Γαλλους; Θα συνεχιστει το ονειρο; Θα γινουμε κι εμεις επιτελους Ευρωπαιοι στα ματια των Ευρωπαιων; Θα δουμε κι εμεις τελικα καμια ασπρη μερα, ακομη και μεσω της τηλεορασης;

01.00. Ελλαδα – Γαλλια 1-0. Ναι!!! Νικησαμε! Το ονειρο ειναι αληθινο!

Ναι ρε! Ναι!! Νικησαμε ρε γαμωτο! Τους σκισαμε τους Γαλλους! Ναι, ειμαι Ελληνας και υπερηφανος ρε γαμωτο! Δεν εχω γκομενα. Το DVD μου δεν δουλευει. Δεν εχω παρα ενα-δυο φιλους που να μπορω να τους μιλησω. Δεν εχω μια αληθινη δουλεια. Δεν εχω ασφαλιση ουτε καν ενσημα. Δεν εχω ενα τανκς τυπου Βιταρα ή RAV4 για την περιφορα μου μεσα στην αστικη ζουγκλα. Δεν εχω ιατρικη, φαρμακευτικη, οδοντιατρικη - κι ενας θεος ξερει τι αλλη - περιθαλψη. Και δεν παιζει και να αποκτησω τιποτα απο αυτα στο συντομο μελλον. Ειμαι ενα φαντασμα που ζει στο περιθωριο της θεαματικης κοινωνιας και τρεφεται με την ψευδη συνειδηση των οπαδων-δουλων σαν παρασιτικος οργανισμος. Αλλα ειμαι χαρουμενος. Εκστασιασμενος. Πραγματικα ευτυχισμενος. Υπερηφανος. Γιατι πλεον οι Ευρωπαιοι με σεβονται, κι ελπίζω, με φοβονται και λιγακι. Γιατι η εθνικαρα κερδισε τους ψωρο-ηπερηφανους Γαλλους. Ολα θα πανε καλα τωρα. Γιατι αν η εθνικη νικησε τους Γαλλους, τα παντα ειναι πιθανα. Ισως βρω μια αληθινη δουλεια. Ισως βρω και γκομενα, ποιος ξερει τι γινεται τωρα που νικησε η Ελλαδα. Εξω, στους δρομους, στις πλατειες, παντου, το πανηγυρι εχει ξεκινήσει για τα καλα. Ολοι εχουν βγει στους δρομους, πανυγηριζοντας την μεγαλη νικη της Ελλαδος. Κι εγω μαζι τους, ψιλομεθυσμενος απο τις μπυρες και αποχαυνωμενος απο το θεαμα. Η φαντασμαγορια σε ολο της το μεγαλειο: ξεχειλιζει μεσα απο τις τερατο-οθονες που εχουν στηθει στην πλατεια, τα μικροφωνα, τις πλαστικες σημαιουλες με το ασπρο-μπλε που εχουν πλημμυρισει τις ταρατσες, τις μπλουζιτσες με τα ονοματα των μοντερνων θεων του Ολυμπου, τις κορνες των αμαξιων, τις φωνες, και τις καραμουζες. Και ολοι

τραγουδανε και χορευουν, εμφανως ευτυχισμενοι. Αραγε ειμαι μονο εγω το μοναδικο παρασιτο αναμεσα τους; Αραγε ειμαι μονο εγω που ειμαι θλιμενος κατω απο τη αποκριατικη μου μασκα; Αραγε ειμαι μονο εγω τοσο μονος μεσα στην κοινωνια του θεαματος; Μηπως ονειρευομαι; Μηπως βλεπω εναν εφιαλτη; Ο Φριντριχ Σκιλερ εγραψε οτι εναντια στην ηλιθιοτητα, οι θεοι μαχονται τους εαυτους τους ματαια. Κοντα επεσε. Για τους θεους δεν εχω να σου πω τιποτα, αλλα για την ηλιθιοτητα ρωτησε με οτι θες. Την βιωνω καθημερινα. Το μυστικο ειναι οτι ειναι ματαιο να της αντιστεκεσαι. Γιατι βρισκεται παντου. Καλο ξημερωμα. Σχεδον τρεις η ωρα. Ωρα να παω για υπνο. Δουλευω αυριο. Ευτυχως ολοι θα ειναι ακομα μεθυσμενοι απο την νικη επι των Γαλλων οποτε η μερα θα βγει ευκολα. Χωρις πολλα πολλα παραπονα και γκρινιες. Παω να αποκοιμηθω στην αγκαλια του Μορφεα. Και να ονειρευτω. Εξαλλου, οπως εγραψε καποιος, “στον βαθμο που η αναγκη ειναι κοινωνικα ονειρευμενη, το ονειρο γινεται αναγκαστικο. Το θεαμα ειναι ο εφιαλτης της φυλακισμενης συγχρονης κοινωνιας που δεν εκφραζει τιποτα περαν της επιθυμιας της να κοιμηθει. Το θεαμα ειναι ο φυλακας του ονειρου.” Ελπίζω να δω κανα καλο ονειρο αποψε, γιατι στον ξυπνιο μου ολα τα ονειρα που βλεπω φανταζουν βαρετα, απομακρα, ξενα, και στειρα Σαν αυτα της τηλεορασης. Δεν βαριεσαι. Σε λιγες ωρες θα βγει παλι ο ηλιος. Μια καινουργια – ηλιολουστη – μερα θα ξεκινήσει την πορεία της μαζί μου. Και ποιος ξερει: όσο λαμπει ο ηλιος, ολα ειναι πιθανα. Ακομα και για εμας τα παρασιτα. Καλον υπνο.
